

fyldestgjøres derved, at Bogholdervæsenet bliver gjort betryggende. Naar det ærede Medlem havde overvejet dette nøie, var han maaskee kommen til at gjøre en anden Betragtning, som ligger nær for Gaanden, og som gjør, at jeg troer man maa billige, at Finantsministeren ved denne Leilighed har handlet, som han har gjort, ved at trække sig tilbage fra tillige at være de særlige Landsdeles Finantsminister, den nemlig, at naar han skulde med Hensyn til dette Spørgsmaal optræde som Finantsminister, saavel for Monarchiet som dets særlige Landsdele, saa skulde han varetage paa engang ganske forskjelligartede og til en vis Grad modstridende Interesser. (En Stemme: Ja, det skal han ogsaa). Ja, det er især i Overgangsoieblikke overmaade meget at forlange af een Person. Jeg vilde aldrig opfordre Noget dertil, men jeg vil endogsa gaare videre, jeg vil sige, det er næsten formeget at vente af een Person, og det vilde være uretfærdigt og ufornuftigt af os, om vi ville prøve paa at paatvinge Nogensomhelst denne Art dobbelte Egenstaber (En Stemme: aldeles ikke); den hele Idee om Ansvarlighed forsvinder derved. Finantsministeren for Monarchiet skal i de sælles Interesser og i Monarchiets Interesse anskaffe Penge til Monarchiets Brug for den billigste Priis. Kan han finde dem billigere, end vi ville levere dem af vort Overstud, saa skal han ikke være bunden til at tage af vort Overstud, saa skal han tage dem, hvor han iøvrigt kan finde dem; deri have vi en trefemtedeel Interesse — men paa den anden Side skal han som den, der forvalter vore særlige Finantser, til enhver Tid skaffe os det meest Mulige ud af vort Overstud uden Hensyn til, om han derved gjør Monarchiets Pengeanskaffelser dyrere. Nu at forlange, især i dette Dieblit, da de forskjellige Stillinger, vi indtage ligeoverfor hinanden, ere saa vanskelige at trænge ind i, at dette skulde udføres af een og samme Mand, at ville paa lægge ham Ansvarlighed derfor og at troe, at vi nogenstunde for en Domstol skulde kunne faae en saadan Ansvarlighed anerkjendt, dersom vi maatte søge hen til den for at forlange, at den skulde dele os og Ministeren imellem paa en tilfredsstillende Maade, — det troer jeg er

en fuldkommen Chimære. Her at ville betragte, hvilken Styrke det giver for Staten; hvad enten vi lade vort Finantsvæsen behandle særskilt igjennem forskjellige Mænd, eller vi holde det i Fællesskab, behandlet af een Mand, er, strengt taget, Noget, som ligger udenfor, hvad der her er Spørgsmaal om; men da jeg meget gjerne vil indrømme, at bagved de forskjellige Forslag, som her foreligge, maa ogsaa denne Grundidee ligge og være tilstede, saa skal jeg ikke afvise denne Betragtning, da den engang er bragt herind, men gaare ligefrem ind paa den. Det Medlem, som har været Ordfører for Mindretallets Forslag, til hvilket det ærede Medlem, der talte først idag, slutter sig i Ord, medens han i Grunden slutter sig til mit Forslag, fordi han kalder det den praktiske Maade at udføre Mindretallets Forslag paa, og det er at slutte sig til mit Forslag, — jeg siger, det ærede Medlems Idee, saavidt som de kunne blive praktifable, maae practiseres igjennem den Methode, som jeg har foreslaaet. Men det ærede Medlem, Ordføreren for Mindretallet, har, under hele Forhandlingen af Forfatningsspørgsmaalet, stillet sig som den, der ønskede ved enhver Leilighed at trænge Fællesstatens, Samstatens, Indvirkning paa Overherredømmet saa meget i Forgrunden som muligt og svække de særlige Forfatningslove ligeoverfor saa meget som muligt. Han har ved Siden deraf ogsaa i en anden Retning udviklet en stadig og vedholdende Stræben, den nemlig, at ville give den dømmende Magt en saa stor politisk Indflydelse ligeoverfor den lovgivende Magt som muligt og at komme til at bruge den dømmende Magt ligeoverfor den lovgivende, jeg vil ikke sige, i saa mange Tilfælde som muligt, men dog ikke saa sjelden, hvorimod idetmindste jeg, og ogsaa Udviklingen hidtil i denne Retning, altsaa Fleertallet her i Thinget og i de forskjellige Forsamlinger, er gaaet ud fra den Betragtning, at man saa lidt som muligt og saa sjelden som muligt skal paakalde den dømmende Magt til Afgjørelse af politiske Sager, af Sager, der ligge mellem Regjeringen og Repræsentationen, og derimod styrke Repræsentationen derved, at den i saa mange Tilfælde som muligt ved den absolute Indflydelse,